

Arrest

nr. 219 547 van 8 april 2019
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. SOENEN
Vaderlandstraat 32
9000 GENT

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Jordaanse nationaliteit te zijn, op 27 april 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 maart 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 29 mei 2018 met referentenummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 januari 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 februari 2019.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat F. QUAIRIAT *loco* advocaat B. SOENEN en van attaché E. GOOVAERTS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster, die verklaart van Jordaanse nationaliteit te zijn, is volgens haar verklaringen het Rijk opnieuw binnengekomen op 7 oktober 2017 en heeft zich een tweede keer vluchteling verklaard op 1 december 2017.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoekster op 5 januari 2018 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Op 25 januari 2018 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen

en de staatlozen de beslissing tot inoverwegingname (meervoudige asielaanvraag). Verzoekster werd gehoord op 12 maart 2018.

1.3. Op 27 maart 2018 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op dezelfde dag aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart geboren te zijn te Irbid, Jordanië, op 6 juni 1975. U heeft de Jordaanse nationaliteit, bent van Palestijnse origine en u bent soennitisch moslima.

Sinds uw geboorte woonde u in de Al Shamali wijk te Irbid, Jordanië. Toen u op 24 juni 1998 huwde met A.(...) A.(...) I.(...) (CG 05/14125, OV X), bent u verhuisd naar een andere woning in dezelfde wijk. Vervolgens heeft u van 2005 tot 2009 in België verbleven in het kader van een asielprocedure. U vroeg samen met uw echtgenoot asiel aan op 18 mei 2005. Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS), nam op 17 november 2005 een weigeringsbeslissing. Uw beroep werd op 4 augustus 2009 verworpen door de Raad van State (arrestnummer 198126). U had een grote kinderwens en omdat uw echtgenoot onvruchtbaar was, ging u op zoek naar een oplossing om zwanger te worden. Tijdens uw verblijf in België had u een relatie met een andere man en werd u zwanger. In 2009 keerden u en uw echtgenoot terug naar Jordanië en verbleven jullie in een andere wijk, nl. Hneina wijk. Op 17 augustus 2009 beviel u in Irbid van uw zoon A.(...) A.(...) F.(...) I.(...) H.(...). In de laatste twee maanden voor uw vertrek naar België, verbleef u een aantal dagen bij uw familie. De laatste maand verbleef u bij een vriendin in Amman.

U geeft aan dat u sinds uw huwelijk problemen kende met uw echtgenoot, die een agressief type was. In juli 2017 las uw echtgenoot een WhatsApp-conversatie tussen u en uw vriendin uit Amman. Hieruit maakte hij op dat hij niet de biologische vader was van uw zoon en kwam u nog meer in de problemen met hem. Vervolgens vluchtte u naar uw familie. Zowel uw echtgenoot als uw familie eisten een DNA test. Uw echtgenoot eiste dit om aan te tonen dat hij niet de biologische vader is van uw kind, uw familie eiste dit om het tegendeel te bewijzen. Aangezien u vreesde dat de waarheid aan het licht zou komen, vluchtte u naar uw vriendin in Amman. U bent er immers zeken van dat uw echtgenoot niet de vader is van uw kind omdat uw zoon niet op uw echtgenoot lijkt. Bij uw vriendin verbleef u ongeveer een maand, u kende daar geen problemen, maar uw familie belde uw vriendin tweemaal op om te vragen of u daar verbleef. Hierop reageerde ze dat u niet bij haar verbleef.

U vertrok op 6 oktober 2017, samen met uw zoon, met het vliegtuig naar België. Uw Schengenvisum was geldig van 27 september 2017 tot 11 november 2017. U vroeg samen met uw zoon, asiel aan op 1 december 2017. Op 26 januari 2018 werd uw asielaanvraag door het CGVS inoverweging genomen.

Toen u in België was vernam u via uw vriendin uit Amman dat uw echtgenoot mogelijk zelfmoord heeft gepleegd en dat zijn familie uw familie bedreigd heeft.

U vreest bij terugkeer voor het leven van u en uw zoon. U vreest uw echtgenoot en diens familie, alsook uw familie. Eer is belangrijk voor uw familie, u vreest door hen vermoord te worden.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u volgende documenten neer: kopies van alle pagina's uit uw paspoort, uw originele huwelijksakte, de geboorteakte van uw zoon, vaccinatiekaart van uw zoon en het schoolrapport van 2017 van uw zoon.

B. Motivering

Er dient na het gehoor op het Commissariaat-generaal (CGVS) te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

U geeft aan dat de reden van uw vertrek lag in het feit dat uw lang bewaarde geheim aan het licht zou komen, met name dat uw echtgenoot niet de biologische vader is van uw kind (CGVS p.5-11). Evenwel

heeft u omwille van volgende redenen niet kunnen overtuigen in de problemen die u kende en die de aanleiding gaven tot uw vertrek uit Jordanië.

Vooreerst zijn uw verklaringen over de wijze waarop dit geheim aan het licht kwam, totaal niet overtuigend. U geeft aan dat uw echtgenoot uw gsm in handen kreeg en daarop een bericht las afkomstig van uw vriendin uit Amman waarin stond Los het op dezelfde manier op, zoals vorige keer. (CGVS p. 5, 8). Hieruit concludeerde uw echtgenoot Dit bericht betekent één ding, dat deze jongen niet mijn zoon is en diende u te bewijzen dat uw zoon effectief de zoon was van uw echtgenoot (CGVS p.8, 9). Het CGVS vindt het opmerkelijk, om niet te zeggen ongeloofwaardig, dat uw echtgenoot dit zonder meer afleidde uit dit bericht, hoewel dit niet expliciet vermeld stond en er geen enkele reden was waarom hij deze gevolgtrekking zou maken. U geeft daarenboven aan dat uw echtgenoot nooit heeft kunnen toegeven dat hij onvruchtbaar zou zijn, dat hij daar niet overtuigd van was (CGVS p. 8). Toen u zwanger was, was hij blij en stelde hij zich tevens geen vragen bij het feit dat u, hoewel jullie reeds trouwden in 1998, pas in 2009 zwanger werd. Zo zegt u “Zijn broer heeft een kind gekregen, zeven jaar na zijn huwelijk. Mijn schoonmoeder is van mijn echtgenoot bevallen, pas tien jaar na haar huwelijk.” (CGVS p.8). U zegt bovendien “Hij geloofde het, dat hij de vader is, en hij genoot van zijn rol.” (CGVS p.8). Het CGVS vindt de plotse en ingrijpende conclusie van uw echtgenoot dat hij niet de vader zou zijn van uw kind louter door het lezen van dit weinigzeggende bericht niet geloofwaardig temeer u aangeeft dat uw echtgenoot zich voorheen nooit vragen heeft gesteld bij zijn vaderschap. Wanneer u hiermee geconfronteerd werd, zegt u dat uw echtgenoot sowieso een twijelaar is en dat hij aan alles twijfelt (CGVS p.9, 10). Het CGVS vindt dat deze bewering niet strookt met uw eerdere beweringen over de houding van uw echtgenoot over zijn vruchtbaarheid, de reactie op uw zwangerschap en zijn rol als vader. Het feit dat u plots aangeeft dat hij na het lezen van het bericht plots begon te twijfelen, houdt daarom ook weinig steek. Het feit dat u aangeeft dat uw echtgenoot zich verschillende keren kwaad gemaakt heeft op uw zoon, doet het CGVS niet van mening veranderen. Zo zegt u immers “Hij keek naar mijn zoon, en zei, hij lijkt op jouw familie, en heeft hem geslagen.” (CGVS p.8). Het feit dat uw echtgenoot zich kwaad maakte op uw zoon lag, aldus uw verklaringen, in het feit dat uw zoon niet op hem leek. Ook hieruit blijkt geenszins dat uw echtgenoot twijfels uitte over zijn vaderschap. Bovendien vindt het CGVS het weinig waarschijnlijk dat een dergelijk bericht plots in handen valt van uw echtgenoot. U geeft aan dat u niet verwachtte dat hij uw gsm ging lezen en dat het stom was om deze zo te laten rondslingeren (CGVS p.8, 10). Wanneer het vinden van dit bericht het risico met zich meebrengt dat de waarheid aan het licht zou komen, wordt er van u verwacht hier met de nodige voorzichtigheid mee om te springen. U bovendien gevraagd het WhatsApp-bericht te laten zien tijdens het gehoor bij het CGVS zegt u zonder meer dat u hiertoe niet in staat bent omdat dit op uw oude toestel stond (CGVS p.10). Ook deze verklaringen zijn weinig overtuigend.

Uw geloofwaardigheid wordt verder aangetast door het beeld dat u schetst van uw echtgenoot. U zegt dat hij een agressief type is en dat hij u vanaf het moment van uw huwelijk mishandelde. Zo zegt u “Van de eerste nacht samen, heeft hij me geslagen, het was verkrachting op zich. Iedereen kent hem als een agressieve man.” (CGVS p.6). U geeft aan dat u naar aanleiding van deze problemen elke maand ongeveer twee dagen bij uw familie verbleef, u spreekt over littekens en wondes (CGVS p.7). Het CGVS plaatst vraagtekens bij deze beweringen. Zo merkt het CGVS op dat u dit fysieke geweld niet vermeldde tijdens uw gehoor bij het CGVS in het kader van uw eerste asielaanvraag, dat plaatsvond op 10 november 2005. U hiermee geconfronteerd zegt u eerst “Hij werd geïnterviewd, ik niet.” (CGVS p.10). Wanneer u evenwel het neergeschreven verslag van uw gehoor werd getoond, zegt u dat u geen problemen in Jordanië kende (CGVS p.10). U vervolgens gevraagd of u dit agressief gedrag en deze mishandelingen geen probleem vond, antwoordt u uiteindelijk “Ik durfde het niet te vertellen, mijn problemen was gelinkt aan zijn probleem, zo moest het zijn.” (CGVS p.10). De vaststelling dat u eerst aangeeft geen gehoor bij het CGVS te hebben gehad en u laat uitschijnen dat u de kans niet kreeg om over uw persoonlijke problemen te vertellen, om vervolgens aan te geven dat u op de vraag antwoordde dat u geen problemen kende, en u dan aangeeft dat u het niet durfde vertellen, doet vermoeden dat het beeld dat u schetst van uw echtgenoot weinig geloofwaardig is. Bovendien werd u gevraagd of u naar aanleiding van uw situatie ooit hulp heeft gezocht of stappen heeft ondernomen om hieraan te ontkomen (CGVS p.7). U geeft aan dat u diende te gehoorzamen aan uw echtgenoot en geen verdere stappen kon ondernemen, zoals naar hulporganisaties of de politie te gaan omdat de traditie dit zo vraagt Hij blijft een man, en hij mag een vrouw slaan (CGVS p.7). Het CGVS vindt het weinig geloofwaardig dat u, ook al is het zich bewust van de impact van de geldende tradities, in de context die u aangeeft van huiselijk geweld geen enkele poging ondernomen heeft om uw situatie te verbeteren. Temeer u hogere studies hebt gedaan en toch een aantal jaren in België hebt gewoond waardoor er toch van uit kan worden gegaan dat u zelfstandig was, vindt het CGVS het niet aannemelijk dat u niet op

zijn minst een poging hiertoe hebt ondernomen, temeer u dan ook nog eens aangeeft dat ook uw zontje te leiden had onder de agressie van uw echtgenoot (CGVS p. 4, 8).

Verder wordt uw geloofwaardigheid aangetast op basis van het volgende. Wanneer u gevraagd werd naar uw persoonsgegevens en zo dus ook uw huwelijk en echtgenoot ter sprake kwamen, werd u gevraagd waar uw echtgenoot op heden verblijft (CGVS p.4). U zegt dat hij in Jordanië verblijft en dat hij, nadat u hem verlaten had, is teruggekeerd naar zijn familie in de wijk Al Shamali (CGVS p.4). Evenwel komt later in het gehoor naar boven dat u van uw vriendin hoorde dat uw echtgenoot zelfmoord gepleegd zou hebben, maar dat u hier niet zeker van bent (CGVS p.9, 11). Wanneer u ermee geconfronteerd wordt om welke reden u dit niet aanstipte tijdens de vragen over uw persoonsgegevens en toen uw echtgenoot aan bod kwam, geeft u zonder meer aan dat u concrete antwoorden geeft op concrete vragen en dat u niet zeker bent dat hij werkelijk dood is. Het CGVS vindt het bezwaarlijk dat u deze informatie niet aanstipte wanneer u over uw echtgenoot bevraagd werd. Daar uw echtgenoot en dermate grote rol speelt in de reden tot uw vertrek, wordt er van u verwacht dergelijke informatie van een mogelijke zelfmoord van uw echtgenoot spontaan te vermelden wanneer er over hem louter informatieve vragen werden gesteld, te meer daar u de vraag werd gesteld waar hij op dit ogenblik verblijft. Er wordt dan ook logischerwijze van u verwacht dat u op die vraag het mogelijke overlijden van uw echtgenoot vermeldt. Het feit dat u dit niet doet speelt niet in uw voordeel en maakt uw beweringen weinig geloofwaardig. Bovendien werd u gevraagd alles te vertellen wat u weet over die mogelijke zelfmoord van uw echtgenoot (CGVS p. 9, 11). U slaagt er niet in hierover concreet te vertellen en beroept u op het feit dat u dit via uw vriendin hoorde en zij er niet veel over weet. Aangezien uw echtgenoot een prominente rol speelt in uw vrees, kan er van u verwacht worden hierover meer te vertellen en dat u op z'n minst enige moeite gedaan zou hebben om hier meer over te weten te komen. U haalt hierbij ook aan dat de familie van uw echtgenoot het huis van uw familie heeft aangevallen (CGVS p. 9, 10, 11). Wederom slaagt u er niet in hierover enige informatie te geven wanneer u gevraagd werd hierover alles te vertellen wat u weet. U stelt wederom dat u dit hoorde via uw vriendin, en houdt het bij deze loze bewering (CGVS p. 11). Het hoeft niet te verwonderen dat deze loze woorden niet overtuigen in de door u beweerde vrees.

Daarnaast geeft u aan dat u ook uw eigen familie vreest, daar zij een DNA test van u verwachten. U geeft aan dat u geen problemen heeft gekend toen u bij uw vriendin in Amann verbleef, maar stelt wel dat uw familie op zoek naar u was toen u bij haar verbleef (CGVS p.6, 9). U tot tweemaal toe gevraagd concreet te maken op welke wijze u wist dat uw familie naar u op zoek was, zegt u "Het is logisch, omdat ik plotseling weg was. Ze belden naar mijn vriendin om naar mij te vragen, ze zei dat ze niets wist over mij." (CGVS p.6). U geeft aan dat uw ouders tweemaal naar uw vriendin in Amman belden toen u daar verbleef, omdat ze uw enige vriendin was en u geen andere vriendin heeft (CGVS p.6). U gevraagd om welke reden ze het bij twee telefoontjes hielden en haar niet kwamen opzoeken, zegt u "Ze heeft hen gezegd dat ik niet bij haar ben." (CGVS p.10). De houding van uw familie relativeert in sterke mate de door u beweerde vrees. Wanneer zij zonder meer genoeg nemen met het antwoord van uw vriendin dat u niet bij haar verblijft, blijkt dat de dreiging die van hun kant bestaat weinig aannemelijk is. Wanneer zij in die mate zoals u beweert het antwoord eisen op de vraag of u al dan niet hun eer heeft aangetast, kan er van hen verwacht worden meer moeite gedaan te hebben om u te vinden en op zijn minst eens bij haar zouden zijn langsgesgaan. U geeft immers aan dat uw vriendin in Amman uw enige vriendin was en die bovendien ook nog een belangrijke rol speelde in het beruchte Whatsapp-bericht. Het hoeft niet te verwonderen dat hun lakse houding door het enkel plegen van twee telefoontjes uw vrees in sterke mate ondermijnt. Gezien het feit dat ze op de hoogte waren van het bestaan van uw vriendin en haar telefonisch wisten te bereiken kan er van uitgegaan worden dat ze, en zoals reeds werd aangestipt, verdere stappen ondernemen wanneer ze effectief op zoek naar u zouden zijn geweest.

Ook uw keuze voor België als bestemming van uw vlucht doet vragen rijzen. Het feit dat u België koos als land waar u zich veilig en beschermd voelde en uw bewering dat ze niets van u weten (CGVS p.4, 10), is weinig geloofwaardig. België is immers een logische zoekpiste voor zowel uw familie als uw echtgenoot of zijn familie, door uw vijfjarige verblijf tijdens uw eerste asielprocedure. Het feit dat uw familie niets over u zou weten, wordt daarom met twijfel bekeken. Te meer daar uw echtgenoot tevens hier verbleven heeft en het niet onwaarschijnlijk is dat hij hier nog contacten zou hebben. Ook de vaststelling dat u eerst wachtte tot het verstrijken van de geldigheid van uw visum (daterend 11 november 2017) om dan pas op 1 december 2017 asiel aan te vragen ondermijnt mede de ernst van uw beweerde vrees. Indien u een dermate vrees tot vervolging heeft, wordt er immers van u verwacht dat u korte tijd na aankomst, in uw geval op 6 oktober 2017, uw asielaanvraag zou indienen.

Gezien bovenstaande vaststellingen heeft u niet aannemelijk gemaakt dat er in uw hoofde een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie zou bestaan en komt u bijgevolg niet in aanmerking voor de vluchtelingenstatus, noch voor de subsidiaire beschermingsstatus.

Volledigheidshalve dient opgemerkt te worden dat u ter staving van uw asielaanvraag volgende documenten neerlegt, maar dat zij op geen enkele wijze uw beweerde vrees staven. De kopies van alle pagina's uit uw paspoort, uw originele huwelijksakte, de geboorteakte van uw zoon, de vaccinatiekaart van uw zoon en het schoolrapport van 2017 van uw zoon hebben betrekking op jullie identiteit en herkomst die door het CGVS niet in twijfel worden getrokken. De neergelegde documenten buigen met andere woorden de appreciatie van het CGVS niet om.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel, afgeleid uit de schending van de artikelen 48/3, 48/4 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet), de materiële motiveringsverplichting, de zorgvuldigheidsverplichting, het evenredigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel, voert verzoekster aan dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet op basis van een correcte feitenvinding, rekening houdend met alle elementen eigen aan het dossier tot haar conclusie is gekomen, waarna zij een poging onderneemt om de weigeringsmotieven van de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen.

Verzoekster meent dat zij wel degelijk overtuigende verklaringen heeft afgelegd over hoe haar echtgenoot op de hoogte geraakte van haar geheim, namelijk dat hij niet de biologische vader is van haar zoon. Waar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oordeelt dat het ongeloofwaardig is dat haar echtgenoot zich geen vragen stelde over het feit dat zij pas zwanger werd in 2009 hoewel zij al in 1998 trouwden, merkt verzoekster op dat er geen termijnen bestaan waarbinnen een getrouwd koppel zwanger dient te worden. Verzoekster voert aan dat het Commissariaat-generaal zich hier op stereotype vooroordelen baseert en zich hiermee mengt in het privé-leven van een getrouwd koppel. Bovendien heeft zij verklaard dat familieleden van haar ook pas na lange tijd kinderen hebben gekregen, en dit dus niet als ongeloofwaardig kan beschouwd worden. Verzoekster voert voorts aan dat zij tijdens haar persoonlijk onderhoud veel meer over haar slecht huwelijk en haar agressieve echtgenoot heeft verklaard dan uit de bestreden beslissing mag blijken en zij citeert in dit verband een aantal passages uit het gehoorverslag. Uit haar verklaringen kan bovendien duidelijk worden afgeleid dat zij in haar situatie niet de mogelijkheid had om stappen te ondernemen tegen haar agressieve echtgenoot, uit vrees voor represailles niet enkel van hem, maar ook van zijn familie én haar familie. Nergens uit de bestreden beslissing blijkt dat het Commissariaat-generaal op zorgvuldige wijze rekening heeft gehouden met al haar verklaringen over haar agressieve echtgenoot, aldus verzoekster, die dan ook meent dat de bestreden beslissing niet op afdoende wijze is gemotiveerd, waardoor de materiële motiveringsplicht werd geschonden.

Verzoekster voert vervolgens aan dat zij als vrouw in Jordanië een uiterst kwetsbaar profiel heeft. Hoewel de situatie voor vrouwen in Jordanië op sommige vlakken aan het verbeteren is, blijven er toch nog zeer veel problemen en worden vrouwen nog steeds onheus behandeld in Jordanië, aldus verzoekster, die te dezen citeert uit de als bijlage aan het verzoekschrift gevoegde "Social Institutions & Gender Index", waaruit blijkt dat er nog problemen zijn voor vrouwen, voornamelijk in huwelijken, en uit het rapport "Gender equality and female empowerment" van USAID van 26 april 2018, waarin wordt vastgesteld dat vrouwen in Jordanië nog steeds te lijden hebben onder sociale stigma's. Verzoekster vreest om vermoord te worden door haar man of zijn familie. Zij stelt onder verwijzing naar de artikelen 340 en 98 van het Jordaanse Strafwetboek dat deze vrees niet onlogisch is. Als zelfs de Jordaanse wetgeving toelaat dat vrouwen ongestraft gedood kunnen worden wegens daden van overspel of eerwraak, dient het Commissariaat-generaal hier zorgvuldig onderzoek naar te doen, aldus verzoekster, die hekelt dat dit nergens blijkt uit de bestreden beslissing. Haar verklaringen dienen in de huidige Jordaanse context bekeken te worden en dienen hieraan ook getoetst te worden, zeker gezien de

problematiek nog steeds zeer actueel is in Jordanië zoals blijkt uit aan het verzoekschrift gevoegde artikel “*We talked to Jordanian women about the horrible reality of 'honour killings'.*”

2.2. Als bijlage aan het verzoekschrift worden volgende stavingstukken gevoegd: “*Social Institutions & Gender Index*”, het document “*Gender equality and female empowerment*” en het artikel “*We talked to Jordanian women about the horrible reality of 'honour killings'.*” van 2 augustus 2017.

2.3.1. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoeksters verzoek om internationale bescherming geweigerd omdat (i) haar verklaringen over de wijze waarop haar lang bewaarde geheim, met name dat haar echtgenoot niet de biologische vader is van haar kind, aan het licht kwam totaal niet overtuigend zijn, zoals uitvoerig wordt toegelicht, (ii) vraagtekens dienen te worden geplaatst bij het beeld dat zij schetst van haar echtgenoot, namelijk dat hij een agressief type is en dat hij haar vanaf het moment van haar huwelijk mishandelde, daar zij dit fysieke geweld niet vermeldde tijdens haar gehoor in het kader van haar eerste asielaanvraag dat plaatsvond op 10 november 2005 en het weinig geloofwaardig is dat zij naar aanleiding van haar situatie nooit hulp heeft gezocht of stappen heeft ondernomen om hieraan te ontkomen, temeer zij hogere studies heeft gedaan en toch een aantal jaren in België heeft gewoond waardoor er toch van uit kan worden gegaan dat zij zelfstandig was en temeer zij dan ook nog eens aangeeft dat ook haar zontje te leiden had onder de agressie van haar echtgenoot, (iii) haar geloofwaardigheid verder wordt aangetast doordat zij aanvankelijk zegt dat haar echtgenoot in Jordanië verblijft en dat hij, nadat zij hem verlaten had, is teruggekeerd naar zijn familie in de wijk Al Shamali, terwijl later in het gehoor naar boven komt dat zij van haar vriendin hoorde dat haar echtgenoot zelfmoord gepleegd zou hebben maar dat zij hier niet zeker van is en het CGVS het bezwaarlijk vindt dat zij deze informatie niet aanstipte wanneer zij over haar echtgenoot bevroegd werd, zij er bovendien niet in slaagt concreet te vertellen over de mogelijke zelfmoord van haar echtgenoot en zij zich beroept op het feit dat zij dit via haar vriendin hoorde en zij er niet veel over weet doch, aangezien haar echtgenoot een prominente rol speelt in haar vrees, er van haar kan verwacht worden dat zij op zijn minst enige moeite gedaan zou hebben om hier meer over te weten te komen, en zij ook aanhaalt dat de familie van haar echtgenoot het huis van haar familie heeft aangevallen doch zij er wederom niet in slaagt hierover enige informatie te geven, (iv) zij aangeeft dat zij ook haar eigen familie vreest daar zij een DNA test van haar verwachten doch de houding van haar familie – zij hielden het bij twee telefoontjes naar haar enige vriendin in Amman, zij namen zonder meer genoegen met het antwoord van haar vriendin dat verzoekster niet bij haar verbleef en zij zijn niet bij haar vriendin langs gegaan om haar te zoeken – in sterke mate deze door haar beweerde vrees relateert en aantoot dat de dreiging die van hun kant bestaat weinig aannemelijk is, (v) ook haar keuze voor België als bestemming van haar vlucht vragen doet rijzen daar België door haar vijfjarige verblijf tijdens haar eerste asielprocedure een logische zoekpiste is voor zowel haar familie als haar echtgenoot en zijn familie, temeer haar echtgenoot tevens hier verbleven heeft en het niet onwaarschijnlijk is dat hij hier nog contacten zou hebben, en ook de vaststelling dat zij eerst wachtte tot het verstrijken van de geldigheid van haar visum om asiel aan te vragen mede de ernst van haar beweerde vrees ondermijnt en (vi) de door haar neergelegde documenten op geen enkele wijze haar beweerde vrees staven daar deze slechts betrekking hebben op de identiteit en herkomst van haar en haar zoon, gegevens welke niet in twijfel worden getrokken.

2.3.2. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de Vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoekster in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 27 maart 2018 (CG nr. 0514125BZ), op motieven moet steunen

waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.4. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikelen 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

2.5. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoekster geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat zij haar land van herkomst is ontvlucht of dat zij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. Gelet op het geheel van de vaststellingen en overwegingen zoals opgenomen in de bestreden beslissing, oordeelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen immers op goede gronden dat geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoekster voorgehouden vrees voor eerwraak door haar familie en de familie van haar echtgenoot.

2.5.1. Zo kan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen worden gevolgd waar in de bestreden beslissing het volgende wordt overwogen: *“U geeft aan dat de reden van uw vertrek lag in het feit dat uw lang bewaarde geheim aan het licht zou komen, met name dat uw echtgenoot niet de biologische vader is van uw kind (CGVS p.5-11). Evenwel heeft u omwille van volgende redenen niet kunnen overtuigen in de problemen die u kende en die de aanleiding gaven tot uw vertrek uit Jordanië. Vooreerst zijn uw verklaringen over de wijze waarop dit geheim aan het licht kwam, totaal niet overtuigend. U geeft aan dat uw echtgenoot uw gsm in handen kreeg en daarop een bericht las afkomstig van uw vriendin uit Amman waarin stond Los het op dezelfde manier op, zoals vorige keer. (CGVS p. 5, 8). Hieruit concludeerde uw echtgenoot Dit bericht betekent één ding, dat deze jongen niet mijn zoon is en diende u te bewijzen dat uw zoon effectief de zoon was van uw echtgenoot (CGVS p.8, 9). Het CGVS vindt het opmerkelijk, om niet te zeggen ongeloofwaardig, dat uw echtgenoot dit zonder meer afleidde uit dit bericht, hoewel dit niet expliciet vermeld stond en er geen enkele reden was waarom hij deze gevolgtrekking zou maken. U geeft daarenboven aan dat uw echtgenoot nooit heeft kunnen toegeven dat hij onvruchtbaar zou zijn, dat hij daar niet overtuigd van was (CGVS p. 8). Toen u zwanger was, was hij blij en stelde hij zich tevens geen vragen bij het feit dat u, hoewel jullie reeds trouwden in 1998, pas in 2009 zwanger werd. Zo zegt u “Zijn broer heeft een kind gekregen, zeven jaar na zijn huwelijk. Mijn schoonmoeder is van mijn echtgenoot bevallen, pas tien jaar na haar huwelijk.” (CGVS p.8). U zegt bovendien “Hij geloofde het, dat hij de vader is, en hij genoot van zijn rol.” (CGVS p.8). Het CGVS vindt de plotse en ingrijpende conclusie van uw echtgenoot dat hij niet de vader zou zijn van uw kind louter door het lezen van dit weinigzeggende bericht niet geloofwaardig temeer u aangeeft dat uw echtgenoot zich voorheen nooit vragen heeft gesteld bij zijn vaderschap. Wanneer u hiermee geconfronteerd werd, zegt u dat uw echtgenoot sowieso een twijfelaar is en dat hij aan alles twijfelt (CGVS p.9, 10). Het CGVS vindt dat deze bewering niet strookt met uw eerdere beweringen over de houding van uw echtgenoot over zijn vruchtbaarheid, de reactie op uw zwangerschap en zijn rol als vader. Het feit dat u plots aangeeft dat hij na het lezen van het bericht plots begon te twifelen, houdt daarom ook weinig steek. Het feit dat u aangeeft dat uw echtgenoot zich verschillende keren kwaad gemaakt heeft op uw zoon, doet het CGVS niet van mening veranderen. Zo zegt u immers “Hij keek naar mijn zoon, en zei, hij lijkt op jouw familie, en heeft hem geslagen.” (CGVS p.8). Het feit dat uw echtgenoot zich kwaad maakte op uw zoon lag, aldus uw verklaringen, in het feit dat uw zoon niet op hem leek. Ook hieruit blijkt geenszins dat uw echtgenoot twijfels uitte over zijn vaderschap. Bovendien vindt het CGVS het weinig waarschijnlijk dat een dergelijk bericht plots in handen valt van uw echtgenoot. U geeft aan dat u niet verwachtte dat hij uw gsm ging lezen en dat het stom was om deze zo te laten rondslingeren (CGVS p.8, 10). Wanneer het vinden van dit bericht het risico met zich meebrengt dat de waarheid aan het licht zou komen, wordt er van u verwacht hier met de nodige voorzichtigheid mee om te springen. U bovendien gevraagd het WhatsApp-bericht te laten zien tijdens het gehoor bij het CGVS zegt u zonder meer dat u hiertoe niet in staat bent omdat dit op uw oude toestel stond (CGVS p.10). Ook deze verklaringen zijn weinig overtuigend.”*

Waar verzoekster meent dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen het ongeloofwaardig acht dat haar echtgenoot zich geen vragen stelde bij het feit dat zij pas zwanger werd in 2009 hoewel zij al in 1998 trouwen, gaat zij uit van een verkeerde lezing van de bestreden beslissing. De commissaris-generaal wijst slechts op verzoeksters eigen verklaringen dat haar echtgenoot nooit heeft kunnen toegeven dat hij onvruchtbaar zou zijn, dat hij daar niet van overtuigd was, dat hij blij was toen zij zwanger was en hij zich geen vragen stelde bij het feit dat zij pas in 2009 zwanger werd hoewel zij reeds trouwden in 1998, dat zijn broer immers ook zeven jaar na zijn huwelijk een kind heeft gekregen en zijn moeder pas tien jaar na haar huwelijk van hem is bevallen, dat hij dus geloofde dat hij de vader was en dat hij genoot van zijn rol. De commissaris-generaal acht het, gelet op deze verklaringen over de houding van haar echtgenoot over zijn vruchtbaarheid, zijn reactie op haar zwangerschap en zijn rol als vader, waaruit duidelijk blijkt dat haar echtgenoot zich voorheen nooit vragen heeft gesteld bij zijn vaderschap, echter volstrekt ongeloofwaardig dat hij louter door het lezen van het weinigzeggende bericht *“Los het op dezelfde manier op, zoals vorige keer”* zou concluderen dat hij niet de vader zou zijn van haar kind, hoewel dit niet expliciet vermeld stond en er geen enkele reden was waarom hij deze gevolgtrekking zou maken. Met de loutere stelling dat zij wel degelijk overtuigende verklaringen heeft afgelegd over de manier waarop haar echtgenoot op de hoogte geraakte van haar geheim, brengt verzoekster voorts geen valabele argumenten bij die het geheel van voormelde vaststellingen en overwegingen in een ander daglicht kunnen plaatsen.

2.5.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voegt hier pertinent aan toe: *“Uw geloofwaardigheid wordt verder aangetast door het beeld dat u schetst van uw echtgenoot. U zegt dat hij een agressief type is en dat hij u vanaf het moment van uw huwelijk mishandelde. Zo zegt u “Van de eerste nacht samen, heeft hij me geslagen, het was verkrachting op zich. Iedereen kent hem als een*

agressieve man.” (CGVS p.6). U geeft aan dat u naar aanleiding van deze problemen elke maand ongeveer twee dagen bij uw familie verbleef, u spreekt over littekens en wondes (CGVS p.7). Het CGVS plaatst vraagtekens bij deze beweringen. Zo merkt het CGVS op dat u dit fysieke geweld niet vermeldde tijdens uw gehoor bij het CGVS in het kader van uw eerste asielaanvraag, dat plaatsvond op 10 november 2005. U hiermee geconfronteerd zegt u eerst “Hij werd geïnterviewd, ik niet.” (CGVS p.10). Wanneer u evenwel het neergeschreven verslag van uw gehoor werd getoond, zegt u dat u geen problemen in Jordanië kende (CGVS p.10). U vervolgens gevraagd of u dit agressief gedrag en deze mishandelingen geen probleem vond, antwoordt u uiteindelijk “Ik durfde het niet te vertellen, mijn problemen was gelinkt aan zijn probleem, zo moest het zijn.” (CGVS p.10). De vaststelling dat u eerst aangeeft geen gehoor bij het CGVS te hebben gehad en u laat uitschijnen dat u de kans niet kreeg om over uw persoonlijke problemen te vertellen, om vervolgens aan te geven dat u op de vraag antwoordde dat u geen problemen kende, en u dan aangeeft dat u het niet durfde vertellen, doet vermoeden dat het beeld dat u schetst van uw echtgenoot weinig geloofwaardig is. Bovendien werd u gevraagd of u naar aanleiding van uw situatie ooit hulp heeft gezocht of stappen heeft ondernomen om hieraan te ontkomen (CGVS p.7). U geeft aan dat u diende te gehoorzamen aan uw echtgenoot en geen verdere stappen kon ondernemen, zoals naar hulporganisaties of de politie te gaan omdat de traditie dit zo vraagt Hij blijft een man, en hij mag een vrouw slaan (CGVS p.7). Het CGVS vindt het weinig geloofwaardig dat u, ook al is het zich bewust van de impact van de geldende tradities, in de context die u aangeeft van huiselijk geweld geen enkele poging ondernomen heeft om uw situatie te verbeteren. Temeer u hogere studies hebt gedaan en toch een aantal jaren in België hebt gewoond waardoor er toch van uit kan worden gegaan dat u zelfstandig was, vindt het CGVS het niet aannemelijk dat u niet op zijn minst een poging hiertoe hebt ondernomen, temeer u dan ook nog eens aangeeft dat ook uw zontje te leiden had onder de agressie van uw echtgenoot (CGVS p. 4, 8).”

Verzoekster wijst erop dat zij tijdens haar persoonlijk onderhoud veel meer over haar slecht huwelijk en haar agressieve echtgenoot heeft verklaard dan uit de bestreden beslissing mag blijken en zij citeert in dit verband een aantal passages uit haar verklaringen zoals zij deze heeft afgelegd naar aanleiding van haar huidige, tweede verzoek om internationale bescherming. Zij gaat hiermee echter volledig voorbij aan de pertinente bemerkingen in de bestreden beslissing dat zij hierover met geen woord heeft gerept tijdens haar gehoor in het kader van haar eerste verzoek om internationale bescherming dat plaatsvond op 10 november 2005 en dat haar wisselende verklaringen, namelijk dat zij eerst aangeeft geen gehoor bij het Commissariaat-generaal te hebben gehad en laat uitschijnen dat zij de kans niet kreeg om over haar persoonlijke problemen te vertellen, zij vervolgens wanneer haar het neergeschreven verslag van haar gehoor werd getoond zegt dat zij geen problemen in Jordanië kende en zij gevraagd of zij het agressief gedrag van haar echtgenoot en de mishandelingen dan geen probleem vond uiteindelijk antwoordt dat zij het niet durfde te vertellen, doet vermoeden dat het beeld dat zij schetst van haar echtgenoot weinig geloofwaardig is.

Daarnaast benadrukt verzoekster dat uit haar verklaringen duidelijk kan worden afgeleid dat zij in haar situatie niet de mogelijkheid had om stappen te ondernemen tegen haar agressieve echtgenoot, dit uit vrees voor represailles, niet enkel van hem maar ook van zijn familie én haar familie. Opnieuw slaagt verzoekster er niet in de Raad te overtuigen. De Raad leest in verzoeksters verklaringen dat zij tijdens haar eerder verblijf in België een andere man heeft leren kennen, dat zij van in het begin van plan was om zwanger van hem te worden en dat zij deze man gedurende een periode van ongeveer zes maanden wekelijks zag in zijn huis in Gent. Verzoekster verklaarde ook dat zij in deze periode probeerde weg te gaan van haar man. Gevraagd hoe zij dit heeft geprobeerd, antwoordde zij: *“Hier durfde hij me niet te slaan, hij behandelde mij anders natuurlijk, waardoor uiteindelijk ik ook mijn mening durfde te zeggen. Ik zei tegen hem, hier zijn we in Europa, trouw maar met Europese vrouw of bevriend, en laat me ook mijn uitweg zoeken. Hij wou niet, hij heeft geweigerd. (...) Hoe komt het dat hij u hier niet sloeg, anders behandelde? Omdat hij bang is hier, van de burens, van de wet hier. Daar mensen tonen respect voor mannen die hun vrouw slaat, het is totaal anders. Niemand houdt hen tegen, in tegenstelling tot hier.”* (administratief dossier, stuk 5, gehoor CGVS, p. 7). Uit deze verklaringen blijkt duidelijk dat verzoekster zich in België dusdanig veilig voelde voor haar echtgenoot dat zij niet alleen het risico nam om een verhouding te beginnen met een andere man en bewust probeerde om van deze man zwanger te geraken, maar zij ook durfde op te komen tegen haar echtgenoot, haar mening durfde te zeggen en hem duidelijk maakte dat zij hem wilde verlaten en dat hij maar met een Europese vrouw moest trouwen. Niet alleen doen deze verklaringen en in het bijzonder de reactie van haar man (*“hij keek naar mij zo, en zei, onnozels, wat is dat voor een manier van denken”*) afbreuk aan de geloofwaardigheid van het beeld dat zij schetst van haar echtgenoot als een agressief type die haar vanaf het moment van haar huwelijk mishandelde en van de vrees die zij stelt te koesteren ten aanzien van haar man, bovendien is het de Raad niet duidelijk waarom verzoekster in België dan geen verdere

stappen heeft ondernomen en hulp heeft gezocht om van haar man te scheiden, en tart het naar het oordeel van de Raad iedere verbeelding dat verzoekster, die ondertussen zwanger was van haar minnaar, er integendeel voor koos om in 2009 samen met haar echtgenoot terug te keren naar Jordanië, dit terwijl zij er, gelet op haar verklaringen, kon van uitgaan dat haar in haar thuisland opnieuw huiselijk geweld te beurt zou vallen.

2.5.3. De Raad stelt vast dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing ongemoeid laat waar nog wordt overwogen dat (i) haar geloofwaardigheid verder wordt aangetast doordat zij aanvankelijk zegt dat haar echtgenoot in Jordanië verblijft en dat hij, nadat zij hem verlaten had, is teruggekeerd naar zijn familie in de wijk Al Shamali, terwijl later in het gehoor naar boven komt dat zij van haar vriendin hoorde dat haar echtgenoot zelfmoord gepleegd zou hebben maar dat zij hier niet zeker van is en het CGVS het bezwaarlijk vindt dat zij deze informatie niet aanstipte wanneer zij over haar echtgenoot bevraagd werd, zij er bovendien niet in slaagt concreet te vertellen over de mogelijke zelfmoord van haar echtgenoot en zij zich beroept op het feit dat zij dit via haar vriendin hoorde en zij er niet veel over weet doch, aangezien haar echtgenoot een prominente rol speelt in haar vrees, er van haar kan verwacht worden dat zij op zijn minst enige moeite gedaan zou hebben om hier meer over te weten te komen, en zij ook aanhaalt dat de familie van haar echtgenoot het huis van haar familie heeft aangevallen doch zij er wederom niet in slaagt hierover enige informatie te geven, (ii) zij aangeeft dat zij ook haar eigen familie vreest daar zij een DNA test van haar verwachten doch de houding van haar familie – zij hielden het bij twee telefoontjes naar haar enige vriendin in Amman, zij namen zonder meer genoegen met het antwoord van haar vriendin dat verzoekster niet bij haar verbleef en zij zijn niet bij haar vriendin langs gegaan om haar te zoeken – in sterke mate deze door haar beweerde vrees relativeert en aantoonde dat de dreiging die van hun kant bestaat weinig aannemelijk is en (iii) ook haar keuze voor België als bestemming van haar vlucht vragen doet rijzen daar België door haar vijfjarige verblijf tijdens haar eerste asielprocedure een logische zoekpiste is voor zowel haar familie als haar echtgenoot en zijn familie, temeer haar echtgenoot tevens hier verbleven heeft en het niet onwaarschijnlijk is dat hij hier nog contacten zou hebben, en ook de vaststelling dat zij eerst wachtte tot het verstrijken van de geldigheid van haar visum om asiel aan te vragen mede de ernst van haar beweerde vrees ondermijnt. Ook deze motieven, die bijdragen aan verzoeksters algehele ongeloofwaardigheid, blijven aldus onverminderd overeind en worden door de Raad tot de zijne gemaakt.

Verzoekster voert evenmin enig verweer tegen de motivering van de bestreden beslissing met betrekking tot de door haar neergelegde documenten zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de door haar aangehaalde vrees.

2.5.4. Met de loutere verwijzing naar algemene informatie over de situatie van vrouwen in Jordanië en de problematiek van eerwraak, slaagt verzoekster er geenszins in haar geloofwaardigheid te herstellen. Een verwijzing naar de bestaande situatie in het land van herkomst volstaat immers niet om aan te tonen dat ook verzoeksters relaas op enige waarheid zou berusten en dat zij in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekster blijft hier in gebreke, zoals blijkt uit wat voorafgaat. De door verzoekster aangebrachte informatie inzake huiselijk geweld en eer-gerelateerd geweld jegens vrouwen in Jordanië is, gelet op de manifeste ongeloofwaardigheid van het door haar naar voren gebrachte asielrelaas, *in casu* dan ook niet dienstig.

2.5.5. Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voren gebracht asielrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Verdrag Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.6. In zoverre verzoekster zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op haar asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Zij toont niet aan dat zij op deze basis in aanmerking komen voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. Verzoekster toont geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aan waaruit blijkt dat zij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. Verzoekster maakte immers doorheen haar verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die zij in Jordanië zou hebben gekend of zal kennen.

In het administratief dossier zijn geen andere elementen voorhanden waaruit zou moeten blijken dat verzoekster in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet. Uit niets blijkt immers dat er in Jordanië actueel sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict zodat er ten aanzien van verzoekster geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij louter door haar aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

2.7. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenfinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen werd gehoord. Tijdens dit interview kreeg zij de mogelijkheid haar asielmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en kon zij zich laten bijstaan door haar advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Arabisch machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekster en op alle dienstige stukken. Verzoekster maakt op generlei wijze aannemelijk dat haar verzoek om internationale bescherming en de door haar bijgebrachte documenten niet op individuele, objectieve en onpartijdige wijze werden beoordeeld, rekening houdende met alle elementen van de zaak, of dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geen rekening zou hebben gehouden met enig feit of gegeven dat de bestreden beslissing in een ander daglicht zou kunnen stellen. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden. Evenmin kan de schending van het redelijkheids- en evenredigheidsbeginsel worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

2.8. In acht genomen wat vooraf gaat is de Raad van oordeel dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht concludeert aan de hand van de in de bestreden beslissing toegelichte vaststellingen dat verzoekster niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend en dat zij niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.9. Waar verzoekster *in fine* vraagt om, in uiterst ondergeschikte orde, de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voor bijkomend onderzoek, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Verzoekster toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

Het enig middel is ongegrond. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht april tweeduizend negentien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS